

надання ширшого кола медичних і юридичних послуг, сприяти хворим у професійному самовизначенні та самореалізації.

*Список використаних джерел:*

1. Виклик та подолання: ВІЛ/СНІД та права людини в Україні : Посібник / Відпов. ред. А. Скурбаті. – К., 2008. – 192 с.

2. Захист прав ВІЛ-інфікованих осіб у суді : науково-практичний посіб. для суддів / Ред. М. В. Буроменький. – К., 2009. – 110 с.

## **ПСИХОЛОГІЧНІ ОСОБЛИВОСТІ ДІЯЛЬНОСТІ МІЛІЦІЇ УКРАЇНИ ЯК СКЛАДОВОЇ ДЕРЖАВНО-ПРАВОВОГО МЕХАНІЗМУ ОХОРОНИ ПРАВ ТА СВОБОД ГРОМАДЯН**

**Василенко Марина Миколаївна**, викладач кафедри психології ННІПП НАВС

Міліція в Україні — державний озброєний орган виконавчої влади, який захищає життя, здоров'я, права і свободи громадян, власність, природне середовище, інтереси суспільства і держави від протиправних посягань [1]. Вона являє собою єдину систему органів, яка входить до структури міністерства внутрішніх справ України.

Згідно з чинним законодавством основними завданнями міліції є: забезпечення особистої безпеки громадян; захист їхніх прав і свобод, законних інтересів; запобігання правопорушенням та їх припинення; охорона й забезпечення громадського порядку; виявлення і розкриття злочинів, розшук осіб, що їх вчинили; забезпечення безпеки дорожнього руху; захист власності від злочинних посягань; виконання адміністративних стягнень; участь у поданні соціальної та правової допомоги громадянам, сприяння в межах її компетенції державним органам, підприємствам, установам та організаціям у виконанні покладених на них законом обов'язків.

Відповідно до завдань і функцій внутрішню структуру міліції складають такі підрозділи: кримінальна міліція; міліція громадської безпеки; транспортна міліція; державна автомобільна інспекція; міліція охорони; спеціальна міліція.

У межах чинного законодавства міліція має право обмежувати права і свободи громадян, якщо без цього не можуть бути виконані покладені на неї обов'язки, й зобов'язана дати їм пояснення з цього приводу [2].

В. О. Лефтеровим та О. В. Тимченко детально описали специфіку роботи правоохоронних органів [3; 4]. Вони зазначили, що діяльність правоохоронця являє собою працю, що потребує великої напруженості, терпіння, знань та високої відповідальності з дотриманням норм закону.

Було визначено риси, що відрізняють діяльність працівника правоохоронних органів від діяльності більшості людей інших професій, у тому числі і ризиконебезпечних:

по-перше, широкий спектр вирішуваних завдань, програма їх вирішення може бути виражена в найзагальнішій формі, що, як правило, представлено у правових нормах;

по-друге, професія цілком піддається правовому регулюванню, що відображається на особистості кожного працівника ОВС. Під час планування своєї роботи правоохоронець зіставляє майбутні дії з нормами законодавства України, що їх регламентують;

по-третє, висока емоційна напруженість професії, яка пов'язана з негативними емоціями, необхідністю їх регуляції, відсутністю можливостей для їх психоемоційної розрядки;

по-четверте, діяльність пов'язана з правом і обов'язком застосувати владу від імені закону та зі здійсненням особливих владних повноважень. Тому у більшості правоохоронців розвивається професійне почуття підвищеної відповідальності за наслідки своїх дій;

по-п'яте, в діяльності правоохоронцю постійно необхідно долати опір із боку окремих осіб, а в деяких випадках і мікрогруп, зацікавлених у певному ході справи.

Важливим психологічним аспектом діяльності правоохоронців при забезпеченні прав громадян є публічність виконання обов'язків. Публічність є сильнопідсилюючим емоційним чинником, діяльність перетворюється на соціально професійну роль. В одних ситуаціях люди можуть сприяти ефективному здійсненню публічної діяльності, в інших — заважати, тобто громадяни своєю присутністю підвищують психологічну напруженість діяльності. Не рідко спрацьовує так званий стереотип працівника, що формується переважно на підставі особистого досвіду взаємин зі співробітниками органів. Якщо він має упереджено-негативний характер, то це призводить до психологічних бар'єрів — смислових, емоційних, комунікативних і знижує рівень довіри до органів внутрішніх справ. Громадяни України, проявляють недовіру правоохоронцям у можливість забезпечити порядок і справедливість у суспільстві, дедалі більше відсторонюються від сприйняття останніх як суб'єкта, що створює умови для реалізації їх прав та свобод. Отже, на когнітивному рівні в індивідуальних уявленнях громадян існують несприятливі стереотипи стосовно працівників міліції. На емоційному рівні в окремих громадян формується неусвідомлене негативне відношення до працівника ОВС, що може виражатися в ідентифікації його зі «злочинцем». Окрім того, преса спрямовує критику, насамперед, проти міліції в цілому, що, безумовно, підкріплює, а часом продукує її негативний імідж в очах населення. Часто має місце неперевірена інформація, тобто ЗМІ «працюють» на читача, намагаючись бути цікавими певній аудиторії.

Отже, забезпечення реалізації, охорони і захисту прав та законних інтересів громадян є актуальним питанням сьогодення. Гарантом державного захисту прав та свобод людини і громадянина є Конституція України. Тому для органів внутрішніх справ виконання цього положення є одним з головних завдань.

#### *Список використаних джерел:*

1. Закон України "Про міліцію" від 20 грудня 1990 року із змінами та доповненнями. Відомості Верховної Ради України, 1991 р. - № 4, 1993 - № 11, 1993 - № 22
2. Женунтій В., Біленчук П. Діяльність міліції – чітке регулювання // Право України. – 1991. - № 4. – с. 23.
3. Тимченко О.В. Аутоагресивна поведінка працівників органів внутрішніх справ України (соціально-психологічні детермінанти виникнення, методи превенції та профілактики): автореф. дис. на здобуття наук. ступеня канд. психол. наук : спец. 19.00.06 «Юридична психологія» / О.В. Тимченко. — Х., 2003. — 18 с.
4. Тимченко О.В. Оцінка напруженості праці та фізіологічна «вартість» основних видів діяльності органів та підрозділів внутрішніх справ України // Збірник наукових праць Інституту психології ім. Г.С. Костюка АПН України. / За ред. Максименка С.Д. – К.: 2001, т. III, ч. 7. – с. 222 – 229.

## **СУЧАСНИЙ ПОГЛЯД НА ПРОБЛЕМУ СІМЕЙНОГО НАСИЛЬСТВА НАД ДІТЬМИ В УКРАЇНІ**

**Гребенюк Марина Олексіївна**, викладач кафедри психології ННІПП НАВС

Тривалий час проблема насильства над дітьми не мала навіть натяку на існування. У радянські часи вдаватися до фізичного покарання дитини вважалося цілком адекватним методом виховання. Сьогодні ж використання насильницьких методів виховання набуває саме характер насильства, оскільки не тільки порушують елементарні права дитини, але й завдають істотної шкоди її фізичному та психологічному здоров'ю.

В Україні, на жаль, офіційної статистики з приводу жорстокого поводження з дітьми не ведеться, що робить цю проблему відносно